

er, at man ved Udarbejdelse af Kandidat-listerne tager et passende Hensyn dertil. Det kan de enkelte Partier gøre, men der er, som sagt, ingen Lovordning om, at de forskellige Dele af København skal repræsenteres i Københavns Borgerrepræsentation. Det maa da vistnok erkendes, at det er ganske urimeligt, at de forskellige Dele af København skal repræsenteres paa denne Maade her i Folketinget. Her er det dog Befolkningens politiske Anskuelse, der kommer til at gøre sig gældende, hvad der i Virkeligheden ogsaa er det Formaal, som tilstræbes, selv om det er daarligt gennemført. Ved en rationel Ordning vil der være en Mulighed for, at Venstrepartiet, som jo faktisk har Tilhængere her i København, ogsaa kan faa valgt i alt Fald een Repræsentant, og det er der jo ikke nogen Grund til at nægte det. Det er muligt, at man udenfor København skal gaa til Systemet Enmandskredse med Suppleringsmandater. Nuvel, saa lad os der gaa den Vej, men lad os blot sørge for, at det bliver paa en saadan Maade, at den lige Valgret bliver gennemført!

Inden jeg gaar over til at gøre en Bemærkning om Lovforslagets § 83, maa jeg maaske indskyde en lille Bemærkning. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) nævnede, at Højre i sit Grundlovsforslag forøger Antallet af Landstingsmedlemmer fra 66 til 70. Jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han er selv Medforslagsstiller til et Forslag, som netop gør dette, og det er blot for ikke at fjerne os alt for meget fra Grundlovspartiernes Forslag, at vi ogsaa er gaaet op til 70. Det ærede Medlem talte før om, at det i alt Fald blandt hans Meningsfæller ikke vilde vække nogen stor Uvillie, at man gik til helt at afskaffe Landstinget. Jeg skal dertil svare, at det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa Grundlovspartiernes har ordnet Valgretten til Landstinget, er meget nær ved at være Afskaffelse ikke af selve Landstinget, men af Landstinget som en fra Folketinget forskellig Institution. Springet fra Grundlovspartiernes Forslag til et Etkammerssystem er i Virkeligheden uhyre lille. — Jeg vil, som sagt, gerne gøre en Bemærkning til Bestemmelsen om Valget af de 16 Landstingsmænd i Henhold til Grundlovspartiernes Forslag desangaaende og § 83 i dette Lovforslag, hvor der i fjerde Linie staar nævnt: „jfr. Grundlovens første midlertidige Bestemmelse“. Det er jo en Bestemmelse, der gaar ud paa, at de kongevalgte skal have Sæde i Lands-

tinget endnu i 8 Aar. Man vil efter denne Bestemmelse ikke have de nuværende kongevalgte til at stemme for deres egen Forsvinden; man tvivler maaske om, at de kongevalgte vil stemme for, at de selv skal forsvinde, og man har aabenbart ikke nogen Tiltro til, at det nye Landsting vil vælge dem blandt de 16, som skal vælges af de øvrige Landstingsmænd. Da man ikke har denne Tiltro, er det, man sikrer disse 12 Mænd deres Tilstedeværelse paa Rigsdagen i 8 Aar, holder dem saa at sige skadesløse i den Tid, forsoner dem ved disse 8 Aar med deres endelige Forsvinden. Maa jeg dertil sige, at jeg anser det for at være ganske usmageligt; det forekommer mig at udspringe fra en Aand, der ikke skulde raade i Politikeres Kredse efter September 1908. Det er en usmagelig Fremgangsmaade, og jeg skulde meget betvivle, at man faar mange af de nuværende kongevalgte til at tage Plads i Landstinget paa de Vilkaar, hvorved de optager Pladsen for dem, som de af Befolkningen valgte Landstingsmænd jo i Virkeligheden skal vælge. Spørgsmaalet om de kongevalgte kan kun løses paa en af to Maader. Enten kan man sige, at ved den nye Grundlov, naar den en Gang kommer trods de mange beske Mundfulde, forsvinder Institutionen „De kongevalgte“, og saa maa selvfølgelig ogsaa de nuværende kongevalgte træde tilbage, saaledes som Rigsdagsmænd kan forsvinde fra Rigsdagen ved Valg. Det er det ene Standpunkt, og der er ikke Tale om at give 8 Aars Respit. Eller man kan sige: De kongevalgte er udnævnte paa Livstid i Henhold til den nugældende Grundlov, de forbliver ogsaa efter de Regler, der hidtil har været gældende, i Landstinget, til de dør eller selv nedlægger deres Mandat. De vil da under den nye Grundlov kunne forblive som overtallige Medlemmer, til de, som sagt, dør eller nedlægger deres Mandat. Denne Vej kan man gaa, og man kan gaa den første Vej, altsaa sige: Nu maa de forsvinde. Men andre Veje end disse to forekommer det mig ikke stemmende med Velanstændigheden, at man betræder.

P. Th. Nielsen: Medens Forholdet er det — derom føler jeg mig ganske overbevist —, at Venstres Vælgere med Glæde vil slutte sig til den Grundlovsoverenskomst, som er sluttet mellem de tre saakaldte Grundlovspartier, saa tror jeg ingenlunde, at det samme kan siges, naar man kommer til Valgloven, hvis da Valgloven skal gennemføres i den Skikkelse,